

AKKOR
shovel ready
HAJRA!

*„Inkább úgy gondoldj rám,
mint egy lövedékre.
Csak mutasd meg a célpontot.”*

A D A M S T E R N B E R G H

A D A M S T E R N B E R G H

AKKOR
s h o v e l r e a d y
HAJRÁ!

Első kiadás

Könyvmolyképző Kiadó, Szeged, 2015

Julia May Jonasnak

Minden emberi lény, aki valaha élt, már meghalt,
kivéve az élőket.

Frederick Seidel: *A Bush-adminisztráció*

1.

A nevem Spademan. Kukás vagyok.

...az a rohadék.

Nem érdekel.

Nem akarja...?

Csak a nevét.

Megvan a címe.

Remek.

Az a rohadék...

Mondtam, hogy nem.

Oké.

Minél kevesebbet tudok, s a többi.

Mennyi?

Amennyit mondtam. A megadott számlaszámra.

És honnan fogom...

Mi nem beszélünk többet.

De honnan fogom...

A fickó meghal. Onnan.

Nem akarom tudni az indítékaidat. Hogy tartozik neked, vagy ver téged, vagy átvert, vagy ő kapta meg az előléptetést helyetted, vagy meg akarod dugni a feleségét, vagy dug a férjeddal, vagy a lábadra lépett a metrón és nem kért bocsánatot. Nem érdekel. Nem vagyok a gyóntatód.

Inkább úgy gondolj rám, mint egy lövedékre.
Csak mutasd meg a célpontot.

..legjobb barátnök. Legalábbis ezt gondoltam. Aztán kiderül, hogy a pasimmal kefél.

Kérem, hölgyem. Le fogom tenni. És ezen a számon nem ér el többet.

Várjon. Ez biztonságos?

Melyik része?

Nem hallgatnak le minket?

Természetesen nem.

Vagyis?

Nem számít.

Miért nem?

Képzeld el Amerikát.

Megvan.

Most képzelje el az összes telefonhívást Amerika összes városában.

Megvan.

Most képzelje el az összes embert a világon, aki azért hívja egymást, hogy kiterveljék Amerika levegőbe röpítését.

Megvan.

Mégis mit gondol, ki a faszt érdekel maga meg az egykori legjobb barátnője?

Értem. Megmondaná neki...

Nem.

Megmondaná neki, amikor találkoznak, hogy én küldtem magát? Én voltam.

Nem a posta vagyok. Nem kézbesítek üzeneteket. Megértette?

Igen.

Helyes. Most a nevet. Csak a nevet.

Embereket ölök. Nőket is ölök, mert nem diszkriminálok. Gyerekeket nem ölök, mert ahhoz máshogy kell pszichopatának lenni.

Pénzért csinálom. Néha másfajta fizetséget is elfogadok. De mindig ugyanazért. Mert valaki megkért rá.

Ez minden.

Egy újságíró haverom mondta egyszer, hogy ha valaki egy cikk elejéből kihagy egy fontos információt, azt úgy hívják, hogy eltemeti a nyomot.

Én nem akarom eltemetni a nyomot.

Bár nem ez lenne az első dolog, amit eltemetek.

Talán durván hangzik, de gyerekjáték az egész. Ez már nem ugyanaz a város. Félig alszik, félig kiürült, különösen ilyenkor, hajnalban. Fények a Hudson mentén följebb. A macskakövek. Most legalább majdnem teljesen az enyém.

Ezek az épületek régen raktárak voltak. Most kastélyok. Tribeca, kitalált név egy kitalált királyságnak. Tele alvó hercegekkel és hercegnőkkel, bezárkózva a legfelső emeletekre. Karjuk tele csövekkel. Fejük, ki tudja, mivel tele. És eszük ágában sincs lejönni ide, ilyenkor, az utcára, a csavargók és a csőcselék közé.

Igen, ismerem a csőcselék szót. Egy müzlisdoboz oldalán olvastam.

Sosem szerettem Manhattant, már akkor sem, amikor még mindenki szerette, amikor az emberek még özönlöttek ide a világ minden szegletéből mosolyogni és fotózni. De a Tribecát kedvelem. Régi iparnegyed, abból az időből maradt itt, amikor ez a város még ténylegesen termelt dolgokat. Ezért átjövök ide kora hajnalban, hogy körüljárjam még napfelkelte előtt. Az utolsó nyugodt pillanat, mielőtt az emberek felébrednek. Már akik még felébrednek.

Régebben ilyenkor kutyasétáltatók jártak errefelé. Ez volt az ő órájuk. De már nincsenek kutyák, természetesen, legalábbis ebben a városban, és ha valakinek mégis lenne, az sosem sétáltatná, legalábbis nem nyilvánosan, mert az a kutya egymillió dollárt érne, és a gazdáját azonnal megkéselnék, amint befordulna a sarkon, és eltűnne hűséges testőrei szeme elől.

Egyszer láttam valakit egymillió dolláros kutyát sétáltatni. Egy futópadon, egy előcsarnokban, golyóálló üveg mögött.

Robogós küldönc száguld el mellettem, Franklinbe tart, kerekei pattognak a macskakövön. Bőg a motor, mint egy fűnyíróé, felveri a hajnali csöndet. Hűtőládában viszi valakinek a folyékony reggelit. Meg az ebédet és a vacsorát, infúziós tasakokban.

Csak ápolónők, portások és motoros futárok járnak az utcán ebben az órában. A szolgáltatóipar fáradhatatlan katonái.

Akárcsak én.

Telefoncsörgés.

...és hány éves a lány?

Tizennyolc.

Biztos benne?

Számít ez?

Igen. Nagyon is.

Tizennyolc.

Mi a neve?

Grace Chastity Harrow. De most új néven fut. Perszephoné. Így hívják a barátai, ha jól tudom. Már ha vannak egyáltalán barátai.

Hol van?

Mostanra már New Yorkban. Feltételezem.

Ez nem túl sok.

Egy mocskos, narkós kurva...

Higgadjon le, különben leteszem...

Szóval maga csak egy vadászkutya? Erről van szó?

Valami olyasmi.

Csak egy kopó a rókák világában?

Nézze, ha terapeutára van szüksége, rossz számot hívott.

Valahol New Yorkban van, amennyire tudom. Megszökött.

Meg kell kérdeznem. Rokona?

Azt hittem, nem tesz fel kérdéseket.

Ez fontos.

Kinek?

Nekem.

Nem, úgy értem, kinek a rokona?

T. K. Harrow-nak. A hittérítőnek.

Mit számít az?

A híres emberek feltűnést keltenek. Az már egy másik ügy. Más díjszabással.

Már mondtam, dupla összeget fizetek. A felét most, a másik felét utána.

Az egészet most, és mondtam, tudnom kell.

Igen. Elárulta az...

Nem érdekel.

De elintézi?

Álnév egy nagyvárosban. Nem az a kimondott kincses térkép. Sokkal inkább egy mérföldnyi hosszú tengerpart műanyag ásóval.

Azt mondta, New Yorkba megy. A táborokba. Perszephonének hívják. Ezen már el tud indulni, nem?

Majd kiderül.

Feltehetek még egy kérdést?

Hajrá.

Képes megölni egy lányt csak így?

Igen, képes vagyok.

Lenyűgöző.

Mielőtt átutalja a pénzt, azt ajánlom, saját magának is tegye fel ugyanezt a kérdést.

Leteszem a telefont, és felírok egyetlen szót egy papírcetlire.

Perszephoné.

Zsebre rakom.

Azután kiveszem a SIM-kártyát a telefonból, kettétöröm, a telefont pedig a macskaköves járdaszegély alatt megbúvó kanálisba dobom.

Nincs indíték, nincsenek részletek, nincs háttérsztori. Nem tudom, és nem is akarom tudni. Van egy telefonszámom, ha kiderítetted, tudom, hogy komolyak a szándékaid. Ha megadod, amit kérek, akkor még inkább. Amint megérkezik a pénz, elkezdődik. Aztán véget ér.

Hulladékeltakarítás. Ahogy mondtam.

Szakállas vicc, de nekem tetszik.

Az igazság az, hogy sosem költöm el a pénzt.

2.

A táborokban kezdem a keresést. A legnagyobb a Central Parkban van. Eleinte a park körül élő gazdagok biztonsági őreket fogadtak, hogy kergessék el őket, bontsák le a sátraikat, zavarják szét a csőcseléket minden szükséges eszközzel. Azután történt néhány incidens, kisebb botrányok, majd egy megnyúzás. A biztonsági őrök kreatívvá váltak. Meghámoztak egy kölyköt, és fellógatták fejjel lefelé egy fára. Ez nem aratott osztatlan sikert, még a *Post*-ban sem.

Ennek mostanra vége. A gazdagok már nem járnak a parkba, leszárják a Strawberry Fieldset, a táborok három-négy éve ott vannak, rég nem bolygatja őket senki.

Kempingsátrak tucatjai, mint megannyi felfordított tojástartó. Mocskos arcok. Dobok és rasztafrizurák.

Kérdezősködöm.

Az első, aki ismeri, egy fickó friss öltésekkel a homlokán.

Az a kurva összevagdosta az arcom.

Fehérség villan ki a nadrágja alól. Nem bokszer. Géz.

Úgy fest, nem állt meg az arcánál.

Piszkálni kezdi az egyik varratot.

Mindjárt elhányom magam.

Közbeszól egy srác a szomszéd sátor mellől.

Ismertem. Kedves lány. Csöndes. Rózsaszín hátizsákkal. Senkit nem engedett a közelébe.

Tudod, mi volt benne?

Drog, szerintem. Errefelé általában ahhoz ragaszkodnak ennyire.

Vézna, borotvált fejű kölyök, egy szakadt törülközőn fekszik elnyújtózva. Ujjatlan póló, melegítónadrág és alig piszkos, ezerdolláros edzőcipő. Üvölt róla, hogy régebben kiszolgálták.

Megkérdezem, mikor ment ki utoljára a parkból.

Én? Miért mentem volna? A zsaruk békén hagynak minket.

Megvan mindened, amire szükséged van?

Inkább nincs semmi olyasmim, amire nincsen szükségem. Érted?

Csinos lány dugja ki a fejét a sátorból, mielőtt a srác visszazavarja. Aztán rám néz, mintha azt mondaná: na, és akkor mi van? Hív a kötelesség. Nem foglalkozom vele.

Mennyire jól ismerted?

Perszephonét? Nem annyira, mint szerettem volna. Állandó beszédtema volt az itteniek között amúgy.

Bepробálkoztál nála?

Kérdezd meg a haveromat az öltésekkel, neki hogy sikerült!

Hová ment a lány?

Csak úgy elment egy éjjel, amennyire én tudom. Felébredtem, és a cucca nem volt sehol. Az enyém egy részét is elvitte.

Van valami ötleted, háová mehetett?

Nincs. De ha megtalálod, mondd meg neki, hogy kérem vissza a pokrócomat és azt a szelet marhahúst!

Beszélhetek a barátnőddel?

Mosolyog. Vállat von.

Tiéd a pálya.

Szép lány. Fiatal. Messze az otthonától. Kezslábas, piros kendő a fején, a haját maga nyírja. Barátságosnak tűnik. Ő inkább az a fajta, aki előtt Perszephoné megnyílhatott.

Kopogok a sátor oldalán, aztán odébb sétálunk, ahol senki nem hall bennünket.

...nem álltunk közel egymáshoz. Egy párszor beszélgettünk. Aztán hallottam, hogy elment.

Miért?

Túl sok ellenséget szerzett. Vagy inkább, túl sok barátjával vezetett össze. Brooklynba készült, úgy hallottam. Talán a családjához.

Ez segít.

Amúgy nem te vagy az egyetlen, aki kérdezősködik utána.

Halljam.

Déli fazon. Katonai séró. Nagy, fényes napszemüveg, mint a...

Pilótáknak.

Az az.

Mennyi ideje?

Egy napja. Talán kettő.

Megköszönöm. Aztán felteszek néhány kérdést, amit nem kellene.

Mióta vagy itt?

Én? Egy éve, nagyjából.

Hol az otthonod?

Itt.

Azelőtt?

Nem számít.

Hány éves vagy?

Nem dughatsz meg, ha erre vagy kíváncsi.

Nem erre vagyok kíváncsi.

Vagy talán mégis. Ne add fel olyan könnyen.

Kösz a segítséget.

Viva la revolución.

Szóval kiderül, hogy Perszephoné kivívott magának egyfajta hírnevet. Mindenki ismer valakit, aki ismer valakit, aki ismeri. Akik túl közel kerültek hozzá, általában őriznek valamilyen emléket tőle. Valami maradandót, ami még gyógyulófélben van.

Mint mondtam, nem szeretem Manhattant.

Brooklynt még annyira sem.

Személyes okokból.

Brooklynt tényleg nem szeretem.

Sosem jártam a Staten Islanden. Bronxban is csak üzleti ügyben.

Queens akár el is tűnhetne felőlem.

De talán csak azért, mert Jersey-ben születtem. A folyó rossz oldalán. Idegenkedésem talán örökletes.

Bár az igazat megvallva, az idegenkedés és az örökletes két olyan szó, amit apám sosem használt volna. Talán meg is bilincselte volna, ha meghallja, hogy kiejtem őket a számon.

Kukás volt. Igazi. Aki mások szemetét viszi el.

Nem szerette a képmutatást.

Nem szerette a képmutatás szót.

De Jersey-t szerette. Legalább ennyit kaptam tőle.

Egyszer még élni is megpróbáltam Brooklynban, hiszed vagy sem. Nem ment. De megpróbáltam. A feleségem miatt.

Volt egy feleségem.

Hiszed vagy sem.

És én is kukás voltam, ha érdekel, igazi kukás. Akárcsak az apám. Azt is otthagytam. Végül szinte mindent otthagytam.

Amit addigra nem vettek el tőlem.

Most embereket ölök.

Ez a vég.

Sokakat felzaklat, amikor megtudják, hogy embereket ölök.

Érthető.

De várj.

Mi lenne, ha azt mondanám, hogy csak sorozatgyilkosokat ölök?

Nem igaz, de mi lenne, ha azt mondanám?

Mi lenne, ha azt mondanám, hogy csak gyerekmolesztálókat ölök?

Vagy erőszakolókat? Vagy olyanokat, akik tényleg megérdemlik?

Elbizonytalanodtál?

Oké, mi lenne, ha azt mondanám, hogy csak olyanokat ölök, akik hangoskodnak a moziban? Vagy akik elállják az utat a mozgólépcsőn? Vagy bevágnak eléd a forgalomban?

Ne válaszolj. Gondold végig.

Ne legyünk álszentek.

Csak viccelek.

Nincsenek már mozik.

Metró, szenved, alig bír átérni a híd túloldalára, bár esküszöm, minden egyes alkalommal így érzem.

Az a probléma, hogy ebben a városban valamikor túl sok ember élt. Most meg túl kevés. És amikor csak szegény emberek használnak valamit, az leamortizálódik. Utak, iskolák, városnegyedek. És a metrók is.

Rozsdás, üres, nézem az elsuhanó fémlemezeket, ahogy utazunk. Nyöszörgő részeg kuporog a sarokban, már kiütötte magát. Összehugyozta a nadrágját, és nem az elmúlt percekben.

Irány Brooklyn, az apály áldozata.

Apám levitt egyszer a partra, a vízre mutatott, nyolcvan méterre tőlünk. Azt gondoltam, kizárt dolog, hogy az óceán valaha elérjen idáig. Két órával később a bokámat nyaldosta. És én ostobán azt gondoltam, kizárt dolog, hogy valaha visszamegy oda.

Ha dől a pénz, jönnek az emberek. Ha nincs pénz, eltűnnek az emberek. Az áramszünetek után elmentek, a fellendülés után visszajöttek,

aztán a támadások után megint elmentek. Persze nem mindenki. Csak azok, akik megpróbálták kertvárost csinálni Brooklynból, majd megcsapta őket a bomba szele, mire úgy döntöttek, szarnak rá, és visszaköltöztek a normális kertvárosokba.

Most éppen apály van.

A barnatéglás házak ismét kopárak. Az ablaktáblák helyén betontömbök. A beton a szegény ember festett üvege, mondta egyszer valaki.

A támadások után, a második sorozat után az egész környék elnéptelenedett. Aztán jött a fellendülés, dübörögni kezdett a gazdaság. A szegényebbek és a kevésbé kalandvágyók azonnal visszaköltöztek. Mintha csak egy hosszú vakációról tértek volna haza.

A brooklyni táborok a Prospect Parkban jobban szét vannak szórva, nem annyira zsúfoltak, kevésbé van menekülttábor jellegük, inkább emlékeztetnek valami cserkészdzsemborira. Tamburínok és babzsák labdák. Jöhet a nukleáris tél, a babzsák labdáknak nem árt. Magányos, égbe lőtt babzsák labda lebeg a kiegészített látóhatáron. A civilizáció és az utcai zenekarok életben maradnak.

Kérdősködöm. Ugyanazok a sztorik. Rövid ideig volt itt, gyorsan továbbállt. Kitalálhattam volna. Nem bírja sokáig a táborokban. Úgy tűnik, vonzza a nemkívánatos személyeket.

Szerencsére a következő lépést nem olyan nehéz kinyomozni. Állítólag rokonokhoz ment. És kiderül, hogy apjának, T. K. Harrownak, Amerika leghíresebb hittérítőjének Brooklynban él híres bróker testvére.

Igen, tudom, mi az a bróker. Csak ne kérd, hogy elmagyarázzam.

Az én szakmámban a híres embereknek az a hátránya, hogy nagyobb port kavar a haláluk. Az előnyük viszont az, hogy nagyjából tizenöt perc alatt szinte mindent ki lehet deríteni róluk vagy a neten, vagy a levéltárban, vagy néhány telefonhívással. Mert tudod, kik tudják a legjobban, ki hol lakik?

A kukások.

Nyitott szemmel járnak. Ismerik a címeiket. Nem mindenkiét. De a fontosabb embereket igen.

Ezért lebonyolítok néhány telefonhívást.

Kiderítem, hogy egy bizonyos Lyman Harrow Brooklyn Heightsban él egy palotában. Szeret kidobni dolgokat. Drága dolgokat.

Emléktárgyakat.

Az emberek megjegyzik.

Ezért van néhány jól fizetett emberem, akik még mindig a szemétbizniszben dolgoznak. Nem kérdezősködnek.

Csak annyit mondok nekik, hogy eltűnt személyekkel foglalkozom.

Azt nem árulom el, hogyan tűnnek el.

Egyáltalán nem érdekel, és még így is gyönyörűnek találom ezt a házat. Barnatégla, sárgatégla, pénztégla. Valódi festett üvegablakok ínycseknek. És négy fegyveres őr, akik nem rejtik el a pisztolyukat.

Várok és figyelek az utca túloldaláról.

Régebben sokat jártam ezen az útvonalon, amikor még Brooklynban éltem, még a Times Square előtt, ezért emlékszem, amikor az efféle környékek szinte szivacsként szívták magukba a folyó túlpártjáról átszorgó pénzt. A pompás barnatéglás házakat megvették és kibeletették. Felállványozták, mint a csontvázakat. Kék ponyva volt a szemfedőjük. Mexikói brigádok verték le a burkolatot. Kalapács volt a fegyverük. Szájuk előtt maszk. A lépcsőfeljárón ebédeltek, fehér por borította őket.

Szellemként kísértették ezeket a házakat.

Soha senki nem akarta megtartani ezeknek a régi házaknak a belsejét. Csak a homlokzatot. Ezt mondták mindig a barnatéglás házakról.

Erős váz.

Szóval kihajították a régit, aztán bepakolták a drága és új holmi-
kat, amiket úgy terveztek, hogy réginek látszanak. Belső átalakí-
tás. A zsigereket kitepték és a kukába dobták.

Tudom, mert annak idején én szedtem össze a szemetüket.

De aztán beütött a katasztrófa, és Brooklyn lerongyolódott.
Mostanában is előfordul, hogy maszkos, kalapáccsal felfegyverzett
bandák meglátogatnak egy-egy házat, de nem a konyhát jönnek fel-
újítani.

Néhány makacs alak azonban még mindig kitart. Az olyan
Wall Street-i típusok, mint Lyman Harrow, akik képtelenek le-
nyelni, hogy megfutamodjanak valami elől. Mindenki elmegy,
Lyman Harrow biztonsági őrköt alkalmaz. Mindenki fejvesztve
menekül, Lyman Harrow bezárkózik. Lyman Harrow, a komor-
nyikja és négy fegyveres őr. Azt hiszi, a pénze megvédi, mint egy
várakok.

Ami az esetek nagy részében így is van.

Wall Street-i típus. Fura elnevezés.

Tekintve, hogy a Wall Street már nem létezik.

Ápolónő érkezik. Szokatlanul csinos ápolónő.

Becsönget. A komornyik nyit ajtót. Igazi, régi vágású komor-
nyik, fehér kesztyű meg minden.

Eltűnik a nehéz ajtó mögött.

Ez tűnik a legegyszerűbbnek.

Becsöngetek. Megint a komornyik.

Mr. Harrow-t keresem.

Milyen ügyben?

Az unokahúgával kapcsolatban.

Jöjjön utánam.

A komornyik mutatja az utat be a házba, majd fel egy kanyargós lép-
csőn. Minden fából van, fényesre polírozva, mintha az egész ház egy
óriási halott fa törzséből lenne kifaragva.

A lépcső tetején a komornyik int, hogy álljak meg. Egy pillanatra meglátom a csinos ápolónőt, amint eltűnik egy másik ajtó mögött a folyosó végén. Két kezét maga elé nyújtja. Könyökét eltartja a testétől. Mint aki valami steril műveletre készül.

A komornyik alacsony, de keménykötésű. Talán brazil. Nem azért vették fel, hogy az ezüst evőeszközöket fényesítse. Nem egy díjbirkózó, de egyértelműen az a fajta fickó, akivel ha egyszer összeczárva találod magad egy ketrecben, ő lesz az, aki kísétál végül az ajtón.

Felemeli egyik fehér kesztyűs kezét. Udvariasan kér.

Nyújtsa ki a karját, kérem!

Gyorsan lecsekkol egy fémdetektorpálcával. Végighúzza kinyújtott karom fölött. Megsimogatja vele a kabátom zsebét.

A pálcá sípol.

Fehér kesztyűs kezével a kabátzsebembe nyúl, és elővesz egy Zippo öngyújtót. Felpattintja, meggyújtja, azután becsukja és az ajtó melletti asztalkán lévő tálcára helyezi.

Ismét végighúzza rajtam a pálcát. Minden egyes varrás mentén. A bakancsom fölött.

A pálcá sípol.

Vállat vonok.

Acélbetétes orr.

Elégedettnek tűnik. Ez amúgy is csak színjáték. Így akarja a tudomásomra hozni, hogy ebben a házban ő jelenti az utolsó védelmi vonalat, és nem csak ahhoz ért, hogy ajtót nyisson.

Visszarakja a pálcát a helyére.

Elfordítja a baseball-labda nagyságú aranygombot.

Belépünk.

Lyman Harrow elfordul Manhattanre néző ablakától.

Akinek ilyen kilátás nyílik a szobájából, az nehezen mond le róla, nem igaz?

A bútorok mahagóniból készültek. Régi könyvtárakat idéző illat lengi be a szobát. A szőnyegek drágák. Mintákkal.

TETSZIK? MI IS NAGYON SZERETJÜK.

Szívből ajánljuk,
ha öröme és felszabadult percekre vágysz!

**Már rendelhető!
ÉLVEZD MIHAMARABB!**

**MOST
KEDVEZMÉNNYEL**

lehet a tiéd!

[Megnézem.](#)

NE HAGYD KI!

Rendeld meg most a kiadónál!

Még több jó könyv

megjelenését támogatom veled.

[Imádom a jó könyveket. Kérem máris!](#)

Szétárja a karját. Itallal kínál. Visszautasítom.

Nos, akkor mit tehetek önért?

Az unokahúgát keresem. Grace Chastityt.

Elkészt. Már elment. Feltételezem, hogy a bátyám küldte.

Helyes feltételezés.

Kizárólag ezért engedtem be. Elnézést a biztonsági óvintézkedésekért. De maga is tudja. A csöcseléék. Tele van velük a város.

Semmi probléma.

Harrow hatalmas íróasztala mögé bújik, amin egy félig üres üvegtől eltekintve semmi sincs. Tölt magának egy konyakot, akkora a pohara, mint egy akváriumgömb. Összességében a külön gazdagokra jellemző ápolatlan benyomást kelt. Ősz haja valami csillogó kencével van lenyalva. Melegítőnadrág és vakítóan fehér ing, ami nincs betúrva, a nyakánál pedig ki van gombolva. Nem lehet eldönteni, hogy éppen átöltözés közben zavartam meg, vagy egyszerűen csak nem érdekli már, hogy néz ki. Másfelől viszont klasszikus becsatlakozó viselet. Tökéletes öltözék ágyban fekvéshez. És tényleg, a szoba sarkában ott áll egy luxuskivitelű ágy. Ami az ápolónő jelenlétét is megmagyarázza.

Kortyol egyet a konyakból.

Tudja, miért küldte magát a bátyám?

Azt reméltem, maga majd elmondja.

Nos, meglehetősen dühös a lányára, ennyit tudok. Elég dühös ahhoz, hogy a lány hozzám meneküljön előle. És hogy magát utána küldje. És így tovább. Feltételezem, találkozott már a Pilótával.

Még nem.

Oké. Majd fog. A lényeg az, hogy Grace becsöngetett hozzám. Azokból a mocskos táborokból érkezett. Én azonban már vagy tizenegy éve nem beszéltem T. K.-jel. Grace-t pedig óvodás kora óta nem láttam.

Megfogatja a poharában a konyakot, ami még a szoba másik feléből is drágának látszik. Megszagolja.